

CYRIL A METODĚJ

DĚDICTVÍ OTCŮ:

POVZBUZENÍ I VAROVÁNÍ

CYRIL A METODĚJ NEBYLI PRVNÍ, ALE BYLI POZVANÍ

Velcí misionáři, svatí Cyril a Metoděj, přišli do naší země zvěstovat Boží království. Nebyli patrně první a jejich působení netrvalo dlouho, a přece měli a mají pro náš národ mimořádný význam. Ve srovnání s předchozími misionáři, osamělými mnichy a poustevníky, kteří patrně přicházeli z Podunají, z dnešního Bavorska, jejich misie vypadala hodně jinak. Především v tom, že si je vyžádal velkomoravský panovník, který si také vymínil, aby hlásali evangelium v jazyce, kterému lidé rozumějí. V tom měli Konstantin i Metoděj už své zkušenosti a mimořádné předpoklady.

CYRIL – TVŮRCE SPISOVNÉHO JAZYKA SLOVANŮ

Mladší Konstantin (Cyril) byl učenec a dnešní terminologií profesor, který pro tento účel vytvořil zvláštní písmo, hlaholici. To není jen tak. Fakticky tím zároveň vytvořil spisovný jazyk Slovanů, který se v různých variantách v některých východních církvích dodnes užívá jako jazyk liturgický. To byl obrovský čin, jakého se čeština dočkala až o čtyři, pět staletí později. Svatého Cyrila si dnes většinou představujeme jako starce, ale když roku 869 v Římě zemřel, bylo mu 42 let.

METODĚJ – DIPLOMAT

Starší Metoděj studoval práva a stal se místodržitelem v Makedonii. Kvůli rozháraným poměrům u dvora odešel do kláštera, odmítal různé vysoké funkce, ale hodně cestoval jako misionář a diplomat. Na něm patrně ležela tíha složitých vyjednávání v Římě, kde užívání slovanského jazyka obhájil a byl ustanoven arcibiskupem. Čekalo ho však vězení v Bavorsku i hnusné intriky na Moravě, kde roku 885 zemřel. Asi dvě stovky kněží, které vychoval, musely brzy nato Moravu opustit.

DĚDICTVÍ OTCŮ – POVZBUZENÍ I VAROVÁNÍ

Ježíš z Nazareta někdy mluví v evangeliu tak bezprostředně, jako kdyby žil mezi námi a hovořil rovnou do našich životů. Jindy je ale důležité vidět tu dlouhou cestu církve, která nám jeho poselství přes dvě tisíciletí zachovala a rozvíjela je do velmi rozmanitých podob. Některé tyto podoby jsou nám blízké, kdežto jiné těžko chápeme a nemůžeme se s nimi smířit. A přece i ty patří do naší křesťanské i české minulosti, do toho dědictví, k němuž se ve svých nesnázích a krizích stále vracíme. Jednou pro povzbuzení a posilu, jindy jako varování, abychom neupadli znovu do starých chyb.

Se svolením zpracováno podle knihy: Jan Sokol, Naděje na neděli, kterou vydalo nakladatelství Vyšehrad. Redakčně upraveno.

*Ježíš ustanovil ještě jiných
dvaasedmdesát učedníků,
poslal je před sebou po dvou
do všech měst a míst,
kam chtěl sám přijít. (Lk 10,1)*